

Anatomia humana

EL BOT D'AQUELL BRIÓS CAIXER FIET (I 2)

Jorge Bello

Tot quiet i negre, en Joanet entreobrí els ulls i va veure que tot era encara quiet i negre. I va recordar que sa mare li havia dit que no havia de llevar-se fins la claror del dia, encara que fos el dia de Sant Joan. I llavors torna que acluca els ulls.

A poc a poc, i Joanet encara dormia, la claror del dia de Sant Joan omplia l'habitació. El mirall del rober, que durant la nit s'havia quedat amb la imatge del somni del fiet, que de retill s'hi va veure més caixer que fiet, ara s'afanya per deixar les teranyines de la nit per agafar les imatges del dia que comença.

De cara a la finestra estant, el mirall va veure, com cada matí, que la claror del dia li duia la imatge del porxo, que li arribava a través de la finestra, i més enllà del porxo es veia el pati.

Aquell matí, però, la tranquil·la monotonia del matí reflectida en el mirall es va veure sorpresa per una mà que picava des de fora la finestra de l'habitació d'en Joanet, que encara dormia.

Tot d'una el mirall va adonar-se que aquella mà, de pell endurida pel temps i les mil feines, és la mà de l'avi, que mira de despertar el nét caixer. El nét, però, dormia i somiava sense adonar-se del sol que ja inundava l'habitació.

Amb aquest sol, precisament, l'avi des de fora i el mirall des de dins van veure el vestit d'etiqueta que sobre la cadira també

L'avi, assegut a causa de mil feines fetes, el seu barret de Sant Joan a en Joan li deixava, i li deia: «Ara et toca a tu, fes el bot»

esperava el despertar del fiet.

El vestit esperava sense nerviosisme, perquè el procés de vestir-se l'havien prou assajat. Però el mirall i l'avi començaven a inquietar-se perquè les circumstàncies, prou especials aquell dia, no permetien de perdre el temps.

«Encara s'ha de vestir», pensava el mirall i mirava el fiet adormit. «Encara ha d'esmorçar», pensava l'avi, i s'asseu ressig-

nat al tamboret del porxo per esperar una estona més.

No li va caldre gaire espera, però, perquè un raig de sol procedent del pati, decident a no permetre cap més peresa, travessant la finestra va impactar sobre el mirall del rober de l'habitació, i sobre aquest mirall va reflectir-se per impactar directe sobre els ulls tancats, encara somiats, de'n Joanet.

Que va despertar tot d'una i briós ja es vestia davant el mirall sense oblidar que havia somiat que queia del cavall just quan era al cim del bot, i sense adonar-se que l'avi el mirava des de l'altra banda de la finestra.

L'avi Joan pensava que ja era prou hora per tal que en Joanet ja no fos el petit Jo-

net, sinó en Joan.

Amb uns pantalons negres, recosits per a l'ocasió, i una camisa blanca, gairebé refeta per a l'ocasió, en Joan corre a la cuina per esmorçar un got de llet de vaca de Menorca amb pa i formatge de Menorca. Ben esmorçat, briós, amb tot de presses ara surt al pati.

«Avi», va cridar en Joan en veure l'avi assegut sobre el tamboret pobrissó, de quatre potes de fusta i seient de palla. En Joan va ensenyar-li com anava de vestir, l'avi només li va somriure, i ara fan via cap a l'habitació.

❖ **EL MIRALL ELS ESPERAVA.** En el mirall encara algú hauria pogut veure les mil provatures fetes durant els dies d'assaig, però ja no era temps de provatures, perquè Sant Joan havia arribat, i calia fer via.

Amb l'avi d'ajudant, en Joan va posar-se les botes i la jaqueta, i va mirar-se un cop més al mirall, i el mirall li responia, tot fent l'ullet, amb la imatge d'un fiet més aviat caixer. I el mirall va veure que els dos caixers, l'antic, que ho deixava, i el novell, que ho agafava, sortien de l'habitació amb el cor encogit però amb la voluntat decidida.

El mirall mirava el porxo a través de la finestra i de seguida va veure que hi arribava l'avi, vestit de pagès, i en Joan, vestit de caixer. I va veure que l'avi, assegut al tamboret pobrissó a causa del temps i de mil feines, el seu barret de Sant Joan a en Joan li deixava, i va sentir que l'avi li deia: «Ara et toca a tu, fes el bot.»

Nota: La primera part d'aquesta història es va publicar a la revista de Sant Joan.

bello.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

UN ESTIU COM ALTRES

Gustau Juan Benejam

El Diumenge del Be ha passat, ha passat el solstici, ja som l'estiu. Un estiu que comença calent, a nivell meteorològic i també a nivell social, polític, econòmic.

Mentre una part d'Europa enceta el seu període de relaxament vacacional, apàtic, a qualsevol gandula de qualsevol platja de la Mediterrània encara practicable i segura -la poca que queda, la nostra, per exemple- o de qualsevol piscina de qualsevol hotel de *tot inclòs*, turisme de quatre penis, l'altra aprofita per fer una mica de calaixet que li permeti malviure la resta de l'any.

Només una minoria, la de sempre, viu com sempre, aliena, com sempre, a la realitat de la majoria de la població. És la que juga al joc virtual d'aquesta cosa que ells diuen economia o macroeconomia, aquest joc que fa, per exemple, per art de no se sap ben bé quina màgia, que una setmana la borsa global perdi

300.000 milions en un envit que en diuen *brexít*, com es podria dir qualsevol altra cosa, que afecta, però, el benestar de tothom tret del d'ells, i a la següent es recuperi.

Els sempre viuen molt bé com sempre, absents, lliures de les penalitats dels altres, fins i tot dels morts que la mar s'engoleix cada dia, gent que fuig de totes les misèries i que no cotitza a la borsa. La mar fa forat i tapa, diuen, després ja no es veu res, res més que la mar: que preciosa que és la mar, veniu, mirau-la, entrau-hi, gaudiu-la!

❖ **AVUI TOCA, AVUI TOCA** destapar les cartes de l'envit, del *brexít*, avui els britànics voten, voten si volen seguir essent britànics i membres de la Unió o esser només britànics. Avui els britànics voten, banderes desplegadas, voten si els nostres joves i professionals, que els hem pagat la formació aquí i ara fan feina allà, hauran de tornar a casa, voten si els seus jubilats que hi ha a ca nostra hauran de fer el camí contrari. Avui voten els britànics i també vol votar el poder, la City, el FMI, la UE, tots. Però si se n'ha de pagar un preu, també sabem quins seran

«Avui toca, avui toca destapar les cartes de l'envit, del *brexít*, avui els britànics voten, voten si volen seguir essent britànics i membres de la Unió o esser només britànics»

els primers en pagar, no es preveu que ningú hi perdi la corbata.

Diumenge passat els italians van votar, també, van votar ajuntaments, els més

grans -Roma, Milà, Torí, Nàpols, Bolonya ...- i una part important va triar els candidats antisistema del moviment 5 Estrelles front a la dreta dura i, sobretot, front a un centre esquerra que, ja una mica acomodada, els comença a decebre. Que tinguin sort, més sort que els grecs. Bé, només són eleccions locals, de moment.

Aquí, fa un any i mig que som en campanya electoral i diu-

munge hi tornarem, a votar. A França hi ha europeu de futbol i a l'altra banda del Pirineu, on solia acabar Europa, n'hi ha que fan campanya electoral contra els nacionalismes animant *la roja* al carrer, fent flamejar banderes de la seua nació, l'autoestima col·lectiva gelosament concentrada dins el flascó d'un floret de joves atletes aviciats i envejats.

A Ciutadella avui i demà són els dies forts de la festa de Sant Joan. Sembla que farem ple, com altres anys.

I, en haver acabat tot, potser n'hi haurà que es limitaran a dir: un estiu més, com altres.